

Brodnik.

Balada.

Med skálami Sava šumí,
Valove mogočne valí,
V naročaj jih Dunavu tira. *
Ob bregu je čolnič pripét,
V njem ribič pa sivih je lét,
Na véslo se truden opira.

„Hoj! stavec, ne bodi zaspán,
Pa jáderno v drugo tam stran
Čez šumno nas reko prepelji!
Čuj! tursko, ruméno zlató
Obilno plačilo ti bó,
Ko naši ustregel si želji.“

„Glej, tiho je polje in log!
Tam ónkraj krščanski ostròg
V neskrbnem že spanji počiva. —
Zavíti v plašč temne noči
Oglédat poslani smo mí,
Kod kleti sovražnik se skriva.“

„Zatórej le véslo zdaj v dlán,
Pa naglo na óno tam stran
Čez širno prepelji nas Savo!
Ko zmágame, suho zlató
Plačilo bogato ti bó —
Če nočes — ti vzamemo glávo!“

„Ne máram za vaše zlató,
Čemú mi pač ribiču bó?
Zastónj vas čez reko prepeljem,
In tudi mi sive glavé
Jemáti ne bode trebé; —
Rad vašim ustrezam poveljem.“

Že čolnič od brega drčí
In nêse oglednike trí.
Vesláje pa ribič ozira
Srpó se v vrténje vodá,
Ki rado se s čolni igrá
In slastno na dnò jih požira.

„Res hrabro srcé ti imás,
Res vrl prevoznik si ti naš,
Ní takega blizu okoli!
A nas bo pohvalil glavár,
Oj krasén pač čaka nas dar,
Krasnejši nas ní še nikoli.“ —

„Na mestu!“ dé ribič krepkó
In véslo zažéne v vodó —
„Tú vaše in moje plačilo!“ —
„Bés, djáur!“ še krík iz valóv,
Iz mókrih je Save grobóv —
Potém pa vse tiho je bilo.

Gorázd.

